

DE
NICHOLAS
WALKER

Tweeling

MYSTERIES

WATERSCHIMMEN

Van Halewyck

0

Een kille, strakke noordoostenwind deed golven ontstaan op het meer en joeg ze voorwaarts. Het water beukte gewelddadig tegen de oevers. Het klein, maagdelijk strandje, gelegen in een inham, werd met brute kracht onteerd door de geselende golven.

Grijze, zwarte en nachtblauwe wolken pakten zich samen boven het avondlijke meer. Ze kwamen aangeraasd uit alle richtingen, de stuwende wind had geen impact op hun traject. Boven het meer klitten ze samen tot een haast kwaadaardige massa en vormden een draaikolk, alsof ze een bepaalde energie wilden opwekken, iets wilden aandrijven.

Bliksemflitsen schoten uit de kolkende wolkenmassa en raakten hier en daar het woelige wateroppervlak.

Onder de indruk van de natuurkrachten stond Alessia op het strand te kijken naar het meer, dat werd ingesloten door een glooiend landschap. Haar voeten werden overspoeld door wilde uitrollende golven, maar werden niet nat.

Haar voeten bleven droog omdat ze er niet echt stond. Alessia beseftte dat ze in bed lag. Ze droomde over het meer. Of nee, toch niet. Het was geen droom. Het was alsof haar lichaam veilig onder haar laken en deken lag, en enkel haar geest aan het meer terecht gekomen was. Aangezien haar voeten hier niet waren, konden ze ook niet nat worden.

Het meisje was niet bang van de krachtige wind, die aangevaaid kwam vanaf de Noordzee en een zoute smaak op haar

tong achterliet. Ze voelde zich niet bedreigd door de duistere wolken of door de elektrische ontladingen in de atmosfeer, die voor bliksemflitsen zorgden, maar niet voor donderslagen.

Door het gebrek aan donder beseftte Alessia nu pas dat het volkomen stil om haar heen was. Hoewel haar lichaam hier niet was, voelde ze de wind en de golven, maar ze hoorde niet het ruisen en klotsen die daarmee gepaard gingen.

De rust die het meisje tot hiertoe had gevoeld, werd bruusk verdreven toen de schimmen kwamen.

Op het pulserende water bewogen donkere schimmen. Nee, niet óp het water, want er vlogen geen vogels over het meer die de schaduwen konden veroorzaken. De dreigende schimmen bewogen ónder het wateroppervlak.

Waren het vissen?

Alessia verwierp die mogelijkheid al snel, want de schimmen hadden geen vaste gestalte. Ze veranderden voortdurend van vorm. De waterschimmen verspreidden zich als olievlekken. Maar dreef olie niet óp het water?

De dreiging die van de schimmen uitging was haast tastbaar. Alessia voelde dat de schaduwen, silhouetten, schimmen - of hoe je ze ook moest noemen – levende organismen waren die haar wilden aanvallen. Instinctief week het meisje - of beter gezegd haar geest - achteruit.

De donkere schimmen begonnen net zoals de wolken om elkaar heen te draaien, steeds dichterbij elkaar toe, tot ze een grote zwarte massa vormden.

De zwarte schimmenmassa rees kolkend op uit het water en scheerde als een minitornado op Alessia af.

Een doodsangst, puur en krachtig, welde vanuit haar binnenste op omdat ze beseftte dat er geen ontkomen was aan de kwaadaardige, duistere schimmenmassa. De waterschimmen

zouden haar opslokken en verteren, om daarna enkel wat beentjes uit te spuwen in het korrelige zand.

Uit Alessia's wijd opengesperde mond ontsnapte een doods-kreet die de koude avondlucht deed daveren.